

Habakuk

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

Ob šestih zvečer že se je Habakuk podal v svojo čumnato, ki je bila v občinski hiši v podstrešju. Skozi nizko in široko okno je videl daleč okoli. Zagrnil je okno z zaveso, da bi kazalo, da je šel že spat. V resnici pa je sedel pri oknu in je skozi razporek v zavesi nepremično gledal na cesto, da bi mu nič ne ušlo. Na drugi strani ceste je bila Miklinova gostilna, kjer je poštarica stanovala.

Habakuk je videl gospodično, ko je o poli osmih prišla od pošte in zavila k Miklinu. Topli junijski dan se je polagoma umikal hladni noči, ki jo je prvi krajec rahlo razsvetljeval. Habakuk je slej ko prej bil na preži, ali ne na cesti ne v Miklinovih durih ni opazil nič sumljivega. Obšel je usnjeni suknič in obul zimske čevlje iz klobočevine, da bi bil takoj pripravljen, če bi bilo treba iti, in da bi njegovih korakov ne bilo čuti.

Minulo je precej časa. Tedaj se je zasvetilo gospodično okno in je ostalo kake četrt ure razsvetljeno; potem je luč ugasnila. Že se je Habakuk hotel s svoje preže umakniti, ker je menil, da je gospodična šla spat. Ali zdajci je švignila ženska postava čez Miklinov prag in odhitela po cesti gor.

»Za božjo voljo, to je ona!«

Habakuk se je po bliskovo spustil po stopnicah in jo je udrl za ponočno potnico. Ta pa je bila več sto korakov pred njim in je tako hitela, da se ji ni mogel približati.

Habakuk je mislil, da se je gospodična namenila po cesti k Sv. Lenartu, tam pa na postajo in na vlak. Ali nenadoma je zavila v stran in po stezi, ki je držala čez Goro v Črešnjevce...

Kaj naj to pomeni?

Ali sta se z onim gospodom zmenila, da se tu na samem kje snideta?

Habakuk ni rad vohal za ljudmi. Ali tu, si je rekel, kjer gre za srečo in nesrečo takega neizkušnega dekleta, je treba biti tudi špijon.

Medtem je ženska začela počasi hoditi in tudi Habakuk se je ustavil. Tedaj se mu je zazdelo, da čuje stokanje in bolno ihtenje. Kaj je spet to?

Ali že se je spet pobrala in pohitela proti brvi, pod katero se je penil narasel gorski potok. Tudi Habakuk je pospešil korak in se je begunki precej približal.

Zdaj jo je zagledal, ko je stala sredi mostiča in strmela v bučno valovje.

Zdaj — kaj?! Na ograjo leze.

Bog nebeški, saj vendar ni tako ob pamet, da bi v vodo skočila!

Z eno nogo je že čez ograjo.

Krčevito je zastokala. Kaj: stokala! Zatučila je. Voda je tako hruščala, da ni čula hlasičnih korakov za seboj.

Habakuk je zasopel, poletel, treščil na brv.

Ona je že nagnila telo — zdaj bo skočila...

Tedaj jo zagrabi krepke roke od zadaj, jo vklebejo in vržejo z vso silo nazaj, na uho pa ji zagrmí glas:

»Kaj uganjaš? Ali si ob pamet?«

»Aaaav!...«

Od strahu in onemoglosti se je zrušila na most in je napol omedlela. Ali pičlo minuto potem je planila pokonci in zavpila:

»Kaj je tebe prineslo?«

»Za tabo sem tekla, da bi te obvaroval nesreče.«

»Lump! Špijon! Po svojih potih lezi, mene pa pusti!«

»Ali si nora? V sramoto siliš, v strašno smrt, v pekel. Kdor svoje življenje zavrže, ta je pogubljen na vekomaj.«

»Nikomur nič mar! Jaz storim, kar hočem.«

»Ne, tega ne moreš. Na Boga moraš misliti, na mater, na druge ljudi, ki ti dobro hočejo.«

Zdaj se je gospodična naslonila na ograjo in se

8 je krčevito zajokala. Stresla se je in pretresljivo zajecjajala:

»O, stric! Kako bo pogledal! V zemljo bi se morala vdreti pred njim. In mati! O moj Bog! Mati bo umrla od tega... Ta sramota! Ne, ne, ne! Rajši umrem.«

»Na svetu je ni reči, ki bi je ne bilo mogoče popraviti.«

»Ne, ne; zdaj je vsemu kraj. Zame ni rešitve in ne pomoči. Pusti me, naj grem!«

Dekle se je opoteklo ob ograji in se je zopet hotelo zagnati v vodo. Habakuk pa jo je držal kakor v kleščah in jo je opomnil:

»Vsaj na Boga zaupaj! Bog nam lahko vedno pomaga.«

»Meni tudi Bog ne more več pomagati. Toliko sem premolila, bilo pa je vse zaman.«

»Kaj pa se je prav za prav zgodilo? Povej, povej; olajšala si boš srce. Živi duši ne bom kaj črnil.«

»Veš — veš — veš... ne, ne — lepo te prosim, nikar ne sprašuj več!«

»Oni tujec, ta šema, ti je morai kaj hudega storiti.«

»Da, da, lažnivec, goljuf!... Danes je bilo v časniku, da je že cel tucat deklet ogoljufal, ko jim je obljubljal zakon, in jih spravil ob denar.«

»Ali si mu ti tudi dala denarja?«

»Mnogo, mnogo!«

»Iz poštne blagajne?«

»Ooooh!... Habakuk, bodi usmiljen! Nikar me tako grozno ne glej!«

Dekle je zopet krčevito zahtelo, tako da daj časa ni spravila besede iz sebe. Potem je zastokala:

»Pojutrišnjem — najpozneje v soboto — pride poštni komisar, da pregleda mesečni račun. Denarja ni. Zapri me bodo, če bom še živa... O, moja uboga mama!...«

»Če ni drugega kakor le denar, bo vendar še mogoče najti pomoč,« je menil Habakuk.

»Kdo mi bo pomagal? Saj nihče nima toliko denarja. Posodi mi pa tudi nihče ne.«

»Koliko ti ga je treba?«

»Ooo... šest sto kron.«

»Ne več? Tedaj je lahko pomagati... Glavo pokonci, dekle, in obriši si solze! — Jaz imam sedem sto petdeset kron v poštni hranilnici — vpisal mi jih je še stari poštar, knjižico pa imam v svoji sobi. — Dal ti bom knjižico, ti pa odpiši šest sto kron in poravnaj s tem, kar ti v računu manjka! Še nocoj bova to opravila, potem je vse prav in boš lahko mirno šla spat.«

»Habakuk! Habakuk! Habakuk!« je kriknilo dekle in mu je hotelo poljubiti roko.

»Nikar neumnosti ne uganjaj!« se je nasmejajal in naglo umaknil roko. »Pojdi zdaj! Nimava več dosti časa. O polnoči moram v službo.«

Dekle se je še enkrat ozrlo v vodo, ki je glasno hruščala in gohtala svoje pene v vrtince med skalami, in se prestrašeno obrnila. Sledila je mladenička kakor vdana, krotka ovčica. Potihoma je še vedno jecala, potem je bruhalo iz nje:

»Habakuk — ti — ti — si me rešil... Brez tebe bi bila izgubljena... O, tako dober si!... Tako dober!... Kako naj te zahvalim?«

»Boga zahvali, ki je dober, ne pa mene!«

»Da, da, Bog je dober.«

S ceste sta zavila po stranski poti. Grede je jela gospodična pripovedovati, kako jo je oni tuji gosposček ujel na limanice.

Pravil je, da se piše Herman in da je bogat trgovec na Dunaju in da je prišel v te kraje, da bi nakupil lesa. Dekletu je čisto zmešal glavo; slinil se ji je in dejal, da ga je njena lepota vsega prevzela, in je obljubljal, da jo hoče v kratkem vzeti za ženo. Poprosil jo je tudi, naj mu dovoli, da sme za svoj denar kupiti zanjo vso nevestinsko balo — denarja njemu hvala Bogu ne manjka — in naj pove, kam želi na ženitovanjsko potovanje.

(Dalje prihodnjič)

Čudoviti zvonček

Skrbno zakrit s steklenim pokrivalom v neki dvorani oksfordskega muzeja v Angliji je najčudovitejši umotvor svoje vrste, majhen zvonček, ki zveni že 97 let brez prestanka, ne da bi bil kako navit ali zvezan s kakó električno baterijo. Nekdo — nihče ne ve točno kdo — ga je naredil leta 1840 kot nekak fizikalen poskus. Šele čez dvajset let so ljudje opazili, da zvonček ni karsibodi, ker že dvajset let zveni brez prestanka. Postavili so ga v muzej oksfordskega vseučilišča, kjer je še danes, in še prav tako »svež« kot pred 97 leti in nihče ne ve, koliko časa bo njegova sila še trajala. Sestavljen je iz nekaj tisoč bakrenih in papirnatih ploščic, v katerih je vsa njegova gonilna sila, slaboten, a za zvončkovo delovanje dosti močan električni tok, ki ga proizvajajo razna kemična razkrajanja.

Ptice na Angleškem

Londonška ptičja družba je izračunala, da živi na Angleškem približno 200 milijonov ptic, to je približno štirikrat toliko, kolikor je tam ljudi. — Družba trdi, da je v drugih deželah, na pr. na Francoskem, dosti manj ptic, kajti le na Angleškem imajo stroge zakone, ki zabranjujejo z uspehom lov na ptice in uničevanje njihovih gnezdišč. Statistiki te družbe nadalje ugotavljajo, da je v Londonu tri milijone ptic, med njimi 1.800.000 vrabcev. Na vsem svetu je po njihovem mnenju 75 milijard ptic. Kako so prišli do tega števila, je njihova tajnost.

Kače se boje jesih

Vojaške oblasti britske Indije so odredile, da si naj angleški in domači vojaki pred kakim pohodom skozi džungle namažejo noge in meči z jesihom, ker se takih nog kače nikoli ne dotaknejo. Oblasti upajo, da se bo s tem ravnanjem precej znižalo število nesreč, ki jih ondi povzročajo kače.